

קובי

18.1.68
נולד ברמלה.

1974-81
בי"ס יסודי "בארי" ע"ש
ברל כצנלסון בראשון
לציון.

1982-86
הגימנסיה הריאלית
בראשל"צ - מגמה
גיאוגרפית.

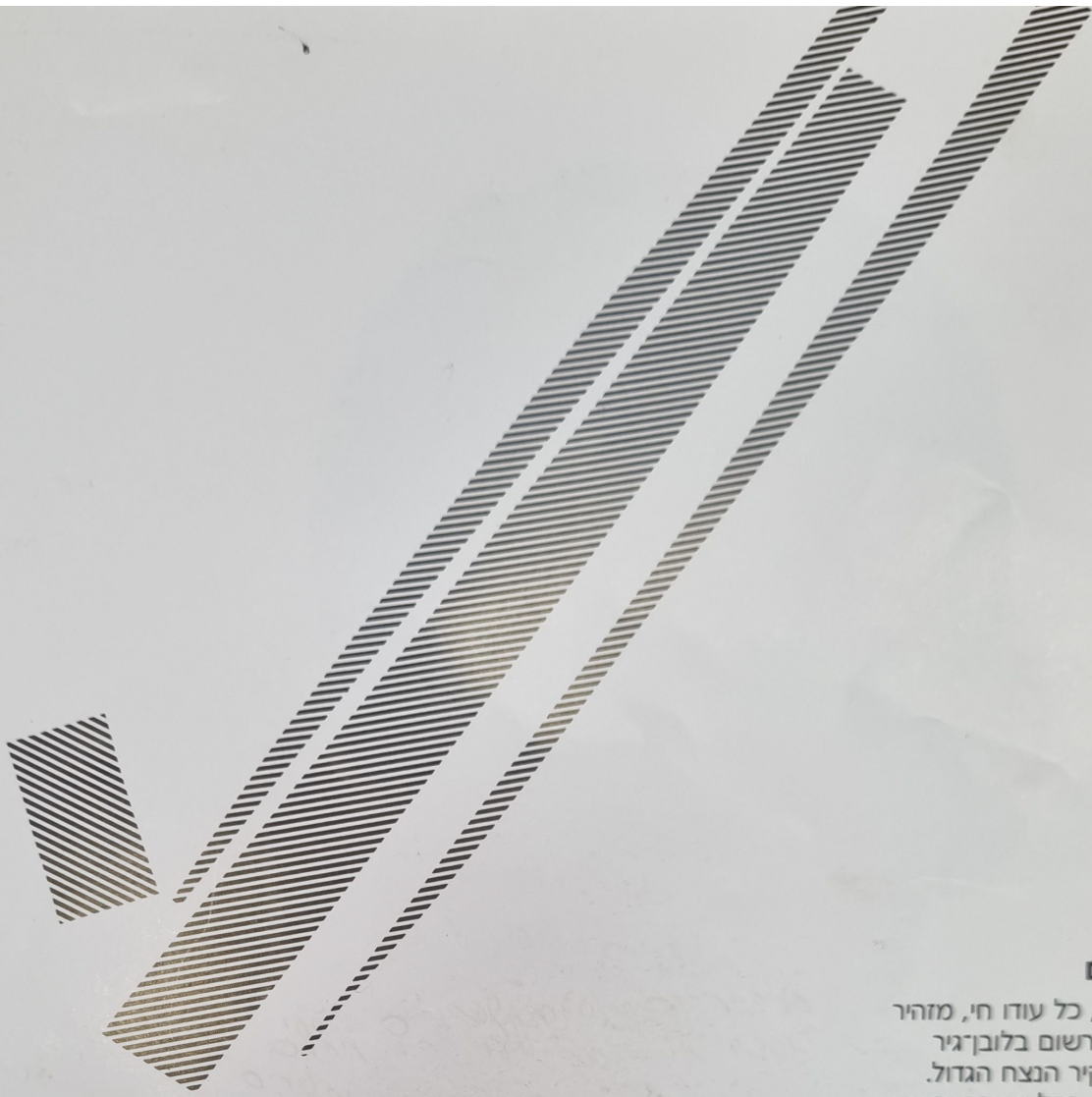
2.2.1987
התגייס לצה"ל, שירת
כלוחם בחטיבת "גבעתי".

28.1.1990
השתחרר מצה"ל כרס"פ
בדרגת סמ"ר.

1991-92
למד במכינה האקדמית
"תורת בעלי החיים"
באוניברסיטה העברית
בירושלים.

1992
למד כסטודנט מן המניין
במכללת יהודה ושומרון
(השלוחה האקדמית של
אוניברסיטת "בראילן").
נרשם לשנה שניה באוני'
בראילן, "תורת בעלי
החיים" לשנת הלימודים
1992/3.

4.5.92
נפל במחנה פרעה, נפת
ג'נין.

אדם

אדם, כל עודו חי, מזהיר
כמו רשום בלובן-גיר
על קיר הנצח הגדול.
אחר, בבלויי אפס ימחק,
ושוב הלוח מפהק
שחור וריק כמו אתמול.

אך שמו המיוותם גולה
אל מודעות האבל ועולה
למרומי-קרת חיש וקל
שחור הפעם על גבי לבן
במשך ימי אייר
ואף תוספת קטנה לו: - ז"ל

אבא

בני היקר, גלה לי סודך,
האם אתה באור או בעלטה,
האם שם בשמיים טוב לך או רע?
ואיך אוכל לעזור לך
כשאני עדיין על האדמה?
האם אתה מתגעגע, האם אתה אוהב?
האם אתה זוכר אותנו - בשמחה ובכאב?
תן לנו אות - עשה לנו סימן,
חזק את אמונתנו שאתה אתנו כאן.

אמא

לפלוגת פברואר 88 הארסים

הגעתי אליכם כמ"כ צעיר (גם לח ודביק) ומתלהב כשעלייתם מהבא"ח לגדוד. אני הייתי בהלם אטומי מפני שבשבילי זה היה מעבר מחפ"ש למפקד, גם אתם הייתם די בהלם מפני שגם לכם היה מעבר מטירונים מושתנים לחיילים (לוחמים) בגדוד. הצטרפתי למחלקה 3 בתור מ"כ – מחלקת הארסים הפלוגתית (מחורשים) – ככה הם קוראים לעצמם. כמובן, שבהתחלה ניסיתם אותי, אתם לא ידעתם מי אני ואני לא ידעתי איך להתנהג איתכם (היום, במחשבה לאחור, הייתי צריך להיות איתכם יותר קשוח).

עברנו יחד את קו הרדב בגלדיולה, את האימוון במיתקן גולן וטללים, כשבאמצע נכנסה לנו תעסוקה מבצעית ברפיח (שזה היה המגרש הביתי שלי) עברנו גם את הקו בבינת-ג'בל.

אני נהנתי מכל רגע עם הפלוגה המיוחדת הזאת (אולי כשתהיו מפקדים ותכירו פלוגות אחרות תבינו עד כמה הייתם מיוחדים). בקורס המ"כים שלכם בגדוד (קלע - רמת הגולן) נהפכתי להיות אחד מה"שולפים" (רס"פים) של הפלוגה וגם פה נהניתי מהעבודה עם חבורת ליצנים זורקי-זין שכמותכם. מי מכם שימשיך להובאית יפגוש אותי ואת דורון בתור רס"פים שלכם וכולי תקווה שהעבודה יחד תהיה מהנה.

מי מכם שילך לקורס סמלים ואח"כ ימשיך להדרכה (בבא"ח או בגדוד) או שילך לבה"ד 1 ויצא קצין – אני מאחל הצלחה והנאה מהתפקיד.

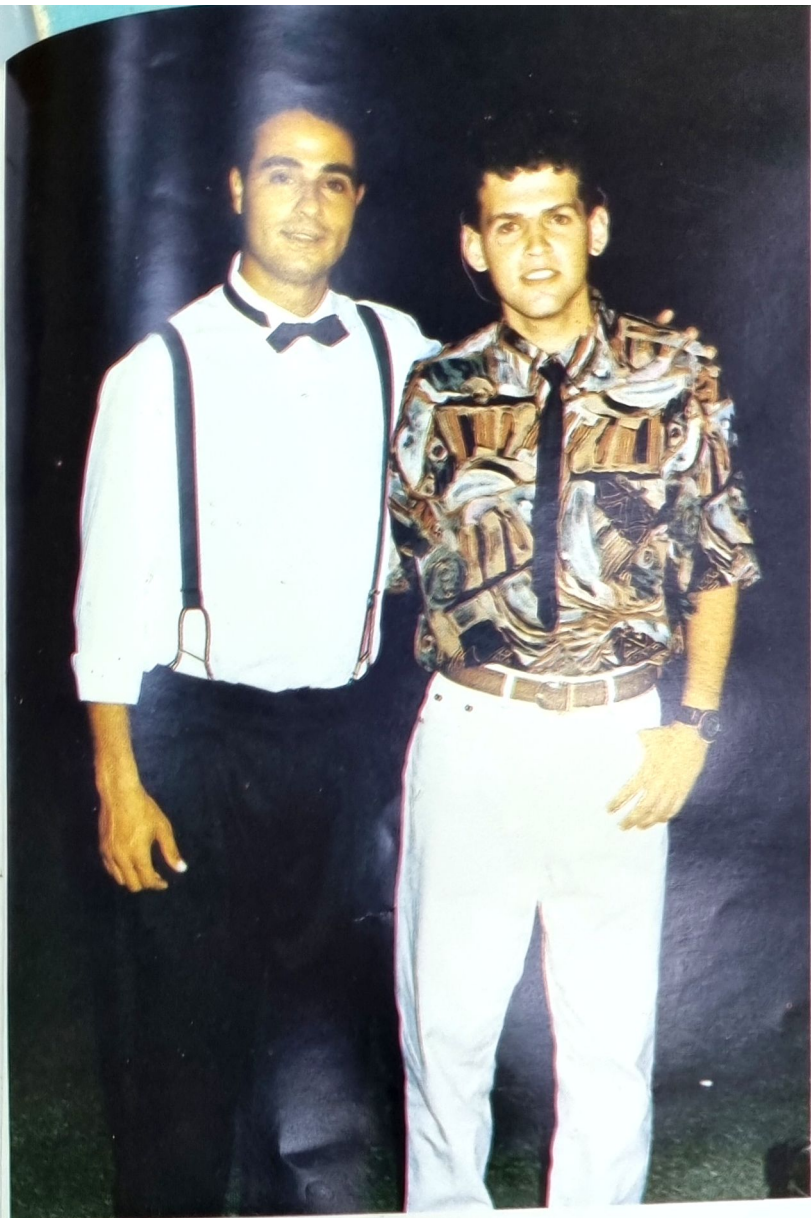
ובכלל, הצלחה גם בצבא וגם באזרחות (במיוחד עם בחורות).

להתראות ובהצלחה

קובי שיימן

המע"ן 5 ראשל"צ

אח יקר שלי

אלף מילים לא יכולות ולא יוכלו לתאר את מה שקורה עמוק בפנים, אצלי בלב. פתאום אין יותר קובי. נשאר רק מין חלל ריק כזה, חלל עצוב ועמוק.

ועם זה צריך להמשיך הלאה ולחיות, אבל אלה חיים שתמיד משהו יהיה חסר בהם, והמשהו הזה זה אתה.

חלק גדול מאוד מהחיים בבית סבב אותך ופתאום, כשאתה איננו, איך חיים עם זה? איך מתמודדים עם זה? זה קשה, זה תמיד יהיה קשה.

תמיד הערצתי אותך, כמו שלא הערצתי אף בנאדם אחר, אולי לא הראיתי את זה, אבל זאת האמת. תמיד התגאיתי בפני החברות שלי באח היפה והחכם שלי, ולא טעיתי אפילו לדקה אחת בזה.

זוכר איך תמיד אהבת את עצמך, קוודקוד יופי שלי? שבוע לפני שיצאת למילואים הסעת אותי לעידית. כשחיכנו למעלית אמרת לי – "אתי, את יודעת שיש לך מזל". אני שאלתי "למה?" ואת ענית "כי יש לך את האח הכי יפה בעולם" - אופייני. את המשפט הזה לא אשכח, לעולם.

במשך זמן ארוך הייתה לי הרגשה חזקה בתתימודע שאתה הולך למות, ושזה יקרה בצבא, ההרגשה התחזקה בשבוע של המילואים שלך – המחשבה על מוות, התיקים שלך מתחת למדרגות – תיק קטן מונח על הצימדין שלך, ושיחת הטלפון האחרונה שלנו ביחד. ביקשת שאומר לאמא שתכין בצד 50 ש"ח ושמישהו יבוא לקחת את זה בשבילך בהזדמנות. רציתי לומר לך שתשמור על עצמך ושאני אוהבת אותך אבל לא אמרתי, אני לא יודעת למה.

אני מבקשת שתסלח לי על שאני לא באה לבקר אותך לעיתים קרובות. אני מאמינה שהרוח שלך, שהנפש שלך לא נמצאת שם בתוך הקבר, אלא בכל מקום שבו אנו נמצאים, ואולי גם קשה לי ההתמודדות עם המציאות הקשה הזאת שבה אנו חיים, והפתרון הכי קל הוא לברוח מאותה מציאות.

אף פעם לא אמרתי לך: קובי, אל תלך לצבא, אתה תמות שם. אני חושבת שגם אתה ידעת את זה. היה לך מידי פעם מין מבט עצוב בעיניים, שאמר את הכל.

מי יודע מה היה קורה אם לא היית מת, והחיים היו ממשיכים כסדרם, בטח שלא היינו מראים ואומרים את אותם הדברים והרגשות שהיום כבר מאוחר מידי לומר אותם. תמיד שמורה לך פינה חמה וגדולה אצלי בלב,

אוהבת אותך לתמיד,

אחותך אתי

לקובי

לחשוב ש"באמת" לא אראה אותך

זה הכי קשה...

לעיתים עולה בי המחשבה שזה אולי איזשהו "תרגיל", חלום רע... זה יגמר – אתה תחזור! כי ככה, המצבה, בית הקברות זה לא מתחבר אליך – השקט שם...

תמיד הערצתיך – אני חושבת שידעת!

כשהיינו ילדים אמרת – "יש עכברים לבנים במקלט" – ואני האמנתי ופחדתי, כי אתה אמרת...

אחר-כך היה זה לסלול את הדרך – להיות הראשון, הראשון מבין כולנו (הילדים, נכדים) – שהלך לביה"ס, שקיבל תעודה, שהוציא רשיון, שהלך לצבא, לאוניברסיטה... שהיתה לו חברה... והרבה מאוד חברים...

והכל היה מושלם

ואני בעקבותיך, מנסה לעמוד בקצב...

ולי אין מוכה....

שלך בהערצה
לימור (בת דודתך)

ואז הכל נקטע – פתאום באמצע ה... חיים!

פתאום יש עצב, דמעות, תחושת חסר – כל כך לא מתחברה... שהכל היה אחרת ונגמר...

חברים לנצח

קובי

היום, בפעם הראשונה תליתי תמונה שלך. ואני עדיין לא מבינה. מביטה בך, בתמונה - ויודעת ששום דבר לא נקלט אצלי בפנים. חושבת על כך שאתה איננו, והמילה "איננו" לא נתפסת אצלי. כולם מנסים לשכנע אותי שאתה "איננו" - ואני לא מאמינה להם. אני לא יכולה להאמין להם. רואה קודם כל חיוך אמיתי ועיניים טובות טובות. אח"כ רואה אותך. ונראה שעם הטלפאטיה שהיתה לנו - בדיוק עכשיו תתקשר. ואני יודעת שאתה איתי עכשיו. אני מרגישה אותך. מפחדת להביט בתמונה כי נראה לי שהנה - תיכף תקום ותביט אלי ותעשה פרוץ ותצחק עלי. ותקעס עלי - על הדמעות שזולגות לי עכשיו מהעיניים, כי זה לא מתאים לבחורה הכי חזקה ומטורפת שהכרת, וזה מראה שאני לא מספיק מאמינה.

ואני לא מצליחה להבין שעכשיו זה כל מה שנשאר. וזכרונות - שלי ושלך. ושל מי שאהבת. ושל המשפחה. ושל החברות המוזרה הזו - שהיתה לנו, ושל שימחת החיים וטוב הלב, והעומק שבך - שרק מעטים זכו להכיר, ואיך שסידרת אותי בסוף - הסוד הקטן שלי ושלך. ופגשתי את אמא שלך. ואני יודעת שהיא יודעת את מה שאני עוד לא יודעת - את מותך. עוד לא הצלחתי להודיע את זה לעצמי. שלך, כמו שתמיד היה. כמו שתמיד יהיה.

דנה

"מה אברך" (רחל שפירא)

מה אברך לו, במה יברך
זה היגד - שאל המלאך.

וברך לו חייך ששמוהו כאור,
וברך לו עינים גדולות ורואות
לתפש בן כל פרח וחי וצפור
ולב להקיש בו את כל המראות.

מה אברך לו, במה יברך
זה היגד - שאל המלאך.

וברך לו רגלים לרקוד עד אין סוף
ונפש לזכר בה את כל הלחנים
ויד האוספת צדפים עלי חוף
ואזן קשובה לגדולים וקטנים.

מה אברך לו, במה יברך
זה היגד - שאל המלאך.

מה אברך לו, במה יברך
זה היגד היגד הרך.
הנער הזה - עקשו הוא מלאך.
לא עוד יברכהו, לא עוד יברך.

אלהים אלהים, אלהים
לו אף ברכת לו - חיים.

קובי

ב-4.5.92 הפסקתי לצחוק!
דממת.

קובי - אינו!

רק המחשבה שזה אולי נכון שיגעה אותי.
ביקשו ממני לכתוב עליך, לומר משהו. אבל...
מה אפשר לומר על מי שלא ידע מה זה עצב בחייו? על בחור
שסימן ההיכר שלו היה - החיוך התמידי? על אדם שאצלו כל
העולם במה- ושהוא עצמו השחקן הראשי בהצגה?
איך שהכל התחיל מפגישה עיוורת של זוג אחר. כשאתה ואני
הופענו כגיבוי, לכל מקרה שלא יהיה. כולנו נהננו מאוד מאותו
ערב ומכיוון שלא רצינו שהוא יגמר כל-כך מהר, החלטנו
שנסעיים לים - ובאמת, באותו לילה, באמצע הלילה - נסענו
לים.

מאותו ערב ראשון נסחפנו. אתה ואני, לקשר משלנו, ומאז -
ההרפתקאות המשותפות שלנו לא הסתיימו.

איך שלא הפסקת להציב עבורי אתגרים, כל פעם מחדש.
זוכרת את "קודקוד יופי" - ההמצאה הפרטית שלך על עצמך.
ואת הויכוח האין סופי שלנו על "מי היפה ומי החיה" בין
שנינו?!

השיחות הארוכות שלנו על העתיד. לימודים - "וטרינר" - זה
מה שרצית להיות, החלום שעמד להתגשם, השיגעון שהיית
מוכן לשלם עליו כל מחיר - אפילו לימודים בהונגריה,
שבסופו של דבר נשאר בארץ.

אף, קובי,

שלושה חודשים יחד, רק שלושה חודשים שבהם טעמנו קצת,
ממש קצת, אחד מהשני.

לא היתה לי אפשרות לומר לך שלום אז קובי... שלום.

אני לעולם לא אשכח

לילך

קובי חבר יקר,

הרגע שדחיתי כל-כך הרבה פעמים בשבועיים האחרונים -
לשבת ולרשום לך הקדשה, (לא ברכה ליומהולדת, לא מכתב
לטירונות או לאחד מיני הקורסים שעברת), אלא מכתב אחרון
לזכרך.

היכן להתחיל? בפעם הראשונה שפגשתי אותך ואכלת
כמויות אדירות של אוכל ופתחת כל הזמן את הפה כדי
שאראה את התוכן המלבב, או, הפעמים שבאת לגמונסיה כדי
לבקר אותי ונהנית כל-כך להכנס לכיתה ולבקש את לימור
להודיע ש"האמא בבי"ח" או כל אסון אחר.

נזכרת ביום הראשון שלי בבקו"ם, יום שכל נערה מתרגשת
ממנו, וכשנפרדים בשער - ההורים מתחילים להרגיש בדידות
ועצבות אך אצלי זה היה שונה, מפני שזמן קצר אח"כ פגשתי
אותך. נחתת לי כמו מלאך משמיים - מחייך, יורד עלי איך
שאני נראית במדים "המריחים ריח אקליפטוס" ומגיש לי
שקית עם שוקו וטוסט.

לא שוכחת את הדאגנות, האכפתיות והעידוד שהקרנת באותו
יום. בזכותך ובזכות הדברים שאמרת - שאר הימים
בטירונות נראו כבר אחרת. זוכר את המכתבים ששלחת לי
מהחורים הנידחים שהיית בהם במהלך השרות? מכתב על
דף קרוע או על נייר טואלט - כל מה שהיה בהישג יד. כל
מכתב היה מלא שמחה, מלא בתאורים על מעשי הזוועה
שאתה עושה וכמובן - לסיים בדברי הערצה על עצמך
ובציווי האמנות שכל-כך התפארת בהם.

אף פעם לא היה וגם לא מצפה שיהיה חבר שיבין גם
כשאשתוק, שיהיה תמיד שאזדקק לו - שיהיה בעל כל
תכונה חיובית אפשרית שקיימת רק אצל המלאכים בשמים
ולשם, כנראה, זה שלקח אותך רצה שתחזור. לקח אותך אליו
והשאיר אצלי חלל גדול, שקשה לי למלא.

מה שנותר לי זה התמונות, המכתבים והשרשרת שנתת לי
- והיא על הצוואר עד היום. אך יותר מכל נשאר לי הרבה
זכרונות והשיחות שאני עדיין מנהלת איתך.

קובי, לו ידעת כמה אתה חסר וכמה דברים עוד קיוויתי
שנעבור יחד. אני מתנחמת בדיעה שבטוח אהבים אותך
במקום שאתה נמצא. ומקווה שיגנו עליך לעולמים.

אוהבת מאוד
לימור בינון

למלאך שלי

בחלומי אתה תמיד מופיע
מרחף וחג מעלי

חיוך שופע שפוך על פניך ומעיר הערה:
"אמא" - זו טעות, לי זה לא קרה,

אני כאן אתך - זאת היתה סתם בדיחה
וכשאני מתעוררת - המציאות מתבהרת,
מלאך שלי יפה - איפה אתה?

אמא

ילד יקר שלי

החלטנו שכותבים עליך ספר.

אני כותבת משהו אחד ומוחקת. כותבת משהו שני ונתקעת: מה כותבים? את מה שמרגישים! אבל מה בכלל מרגישים אחרי דבר כזה?

קובי. מנסה להכניס לראש שזהו, אתה איננו וכמה שאני מדברת על זה ומספרת עליך, עלינו, על כולנו זה - עדיין לא נקלט.

לא ייתכן שזה באמת קרה?! - זה ודאי חלום בלהות שפשוט מתמשך לו יותר מן הרגיל - יותר מדי.

עברו כבר שבועיים מאז הידיעה הנוראה הזו שקיבלתי מהילה באמצעות הטלפון, אני שומעת אותה מהדהדת במוחי וכל התמונה הזו היא תמונה שקראתי עליה בספרים או שמעתי עליה. בהקשר לאנשים אחרים. אבל עכשיו היא ברורה וחדה. כליכך, אמיתית ובלתי ניתנת לשנוי - איך מתמודדים עם כזה מצב?

לפעמים, כשאני לומדת או מדברת עם חברים. כל המחשבות עליך מודחקות, אבל אז, בלי שום הודעה מראש, זה צץ, מזכיר לי: "יוספה, קובי נהרג!". לא תראי אותו יותר, לא תדברי אותו יותר, לא הכל, כל מה שקשור בקובי, יותר לא עוד. ואז, אם לפני רגע חייכתי או צחקתי, הבעת הפנים משתנה ואני לא שם יותר. הם מדברים אלי אבל אני לא שומעת, אני חושבת עלייך, רואה אותך, מדברת איתך.

אפילו עכשיו, כשאני כותבת את הדברים, במגמה מסויימת, במטרה מסויימת - ספר לזכרו של קובי - זה כאילו לא אני. אני מנותקת מכל הדבר הזה. כאילו הייתי מונעת ע"י איזשהו כח בלתי מוסבר, שכותב את מה שאני חושבת ומרגישה. אבל זה כליכך רחוק ממני. הכל כליכך מבולבל, ומסיבה זו גם הדברים שאני כותבת מעט מבולבלים, אבל מי יכול לחשוב בצורה ישרה ולכתוב דברים ברורים - אי אפשר!

אני רוצה עוד פעם, רק עוד פעם אחת לצלצל אליך וכשאתה תענה, אני אומרת את השלום בצורה שרק אתה ואני ידענו לומר ומיד היינו מזהים זה את זה.

רוצה עוד פעם, רק עוד פעם אחת, שתבוא אלי הביתה וכשתכנס אני אתן לך חיבוק חזק חזק חזק עד שייצא לך כל האויר" (כאילו שאני יכולה) ואח"כ, אח"כ אני אתן לך נשיקה על הלחי וזהו, זה יספיק לבינתיים. אבל תבוא!

קובילוץ - אני לא מאמינה! לא רוצה להאמין! לא יכולה להאמין שאתה לא עוד. שזהו, אין.

אוהבת אותך, ילד יקר שלי.

ביולוגיה ללמוד הוא רצה אבל זה לא בהווה קרה כי פתאום בטעות נכנסה רוח שטות ואז הוא בחר מטרה:

ידו הושיט הוא ללחוץ והלוחצת פתחה במירוץ כי היד נשארה אוי, איך זה קרה? מיהרה היא מפחד לקפוץ.

עם בנות להתחיל הוא אהב והכל עם לב של זהב אחריהן לעקוב להבהיל ולארום לא תמיד היה זה לשוא.

עבור 100 דולר בודדים אכילת סרטן הוא הדגים כי הרי התערב ורוטמן לא שם לב ומשה ת'מאה ישים

מיהרת להסתער כנמר לפני מפקד וחבר אבדת לנצח אך החיוך עד לבטח איתך גם שם יישמר.

משה

טיפה מחלחלת מעל המצבה יתכן בני זוהי דמעה. דמעה שבוקעת מהמעמקים מהחול שמעליך ומן האבנים.

יתכן ואני טועה וזוהי טיפה שירדה מהעננה יום סגרירי היום - עצוב כפליים לי על האדמה - ולך בשמיים.

אמא

היתה לי הזכות להכירך, אחי.
לשהות במחיצתך ברגעים שונים וליהנות.
היה עלי רק להיות בסביבה כדי לשאוף מעט מן האווירה
שהשרית על כולם.

כדי למצא אותך, חיפשתי את החבורה הצוחקת או את
המהומה וידעתי, ללא ספק, שתהיה במרכז.
צמר גפן של אופטימיות שמר עליך ואפף אותך תמיד, עד
שלא יכל לך.

בתמימות ובאהבה נתת את חיך והשארת אותי ורבות כמוני
עם לב מכווץ מכאב לא מרפה. אתמול חשבתי כי אם ידעת
כמה כאב ושכול תשאיר אחרך - לעולם לא היית עושה זאת
שכן לעולם לא פגעת באיש ואם היית יכול לחבק אותנו
עכשיו, היית עושה זאת כהרגלך תמיד לעזור לכולם.

"אחותי" קראת לי ואני החזרתי לך אהבתי באותו המישור
והרי אחים לא נפרדים גם כשתהום ענקית מפרידה ביניהם.
אני בטוחה כי גם שם אתה מוקף בחברים וחושב עלינו, כשם
שאנחנו חושבים וכואבים את חסרוך.

נשמור על עצמנו חזק, כפי שבוודאי היית רוצה, ונתחזק ע"י
חיובך, בו ניזכר כל דקה ודקה במשך כל ימי חיינו.

באהבה
הילה

דברו של חיל הרוא (אברהם חלפי)

בְּשֵׁם שְׁטוֹן הָאֵל,
אֲשֶׁר יִפְקֹד: הָרֵג!
וּלְמַעַן אֲנָשִׁים הַזְעֵקִים: הַצִּיל!
לְמַעַן זֶה הָעֵץ
הָרַף וְהָעֵנַף,
לְמַעַן כּוֹכָבִים שְׁטָרִם הָאֲפִילוּ,
לְמַעַן אֲבִיבִים עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה,
אֲשֶׁר הִיוּ, וְעוֹד כָּהֵם יְבוֹאוּ,
עָנִי לִי אֵת, שְׁלוֹלִית דְּמֵי הָאֲדָמָה,
מִדַּע הַחֲזָרְתִּינִי אֶל הַתְּהוֹ?

גּוֹפִי נָפַל גְּנוּחַ וְנִשְׁדָּד.
עוֹפְרֵת הַגּוֹרֵל! חֲדָךְ הַמָּר פָּגַע בִּי.
הַנְּצַח בְּרֹאמוֹ אֵת חִידוֹתָיו יַחַד,
אֶךְ זֶהר פְּתוּרִים
עַד נֶצַח לֹא יָגֵה בִּי.

אֲנִי אֵינְנִי עוֹד — וְכִי הַמּוֹת עַר.
יְאִיךְ אֲזַעֵק נְקָם אֶל פִּיפּוֹת הַחֶרֶב?
רְאוּ, רְאוּ בְלָכֶם, מָה הָאֲבִיב קוֹזֵר —
עֲטָרַת עֲלוֹמָיו בְּלֹא עֵתָה נוֹשֶׁרֶת.

אֲנִי אֵינְנִי עוֹד. רַק הַד חַי נוֹתֵר.
רַק קוֹל יְתֻמּוֹת אַחַת וְשִׁמּוֹשׁ בְּרִקְיעַ.
עַל מָה כִּדְרֵ-עוֹפְרֵת זֶה
הוֹעֵף אֶל הַבָּשָׂר,
שְׁחִלּוֹמוֹ הַגִּיעַ
עַד הַר הָאֵלֵהִים?

אֲסִף אֵת חֲלָלֶיךָ, אֵלֵהִים.

הכרתי אותך רק תשעה חודשים.

זה התחיל בפגישה הראשונה שלי עם גדי. באת איתו ואני עם
לילך. תכננתם הכל — למקרה שתפולנה עליכם שתי "מכות
רציניות", ולגיבוי נוסף נפגשנו "במקרה" עם יוספה וטל במל
יפו.

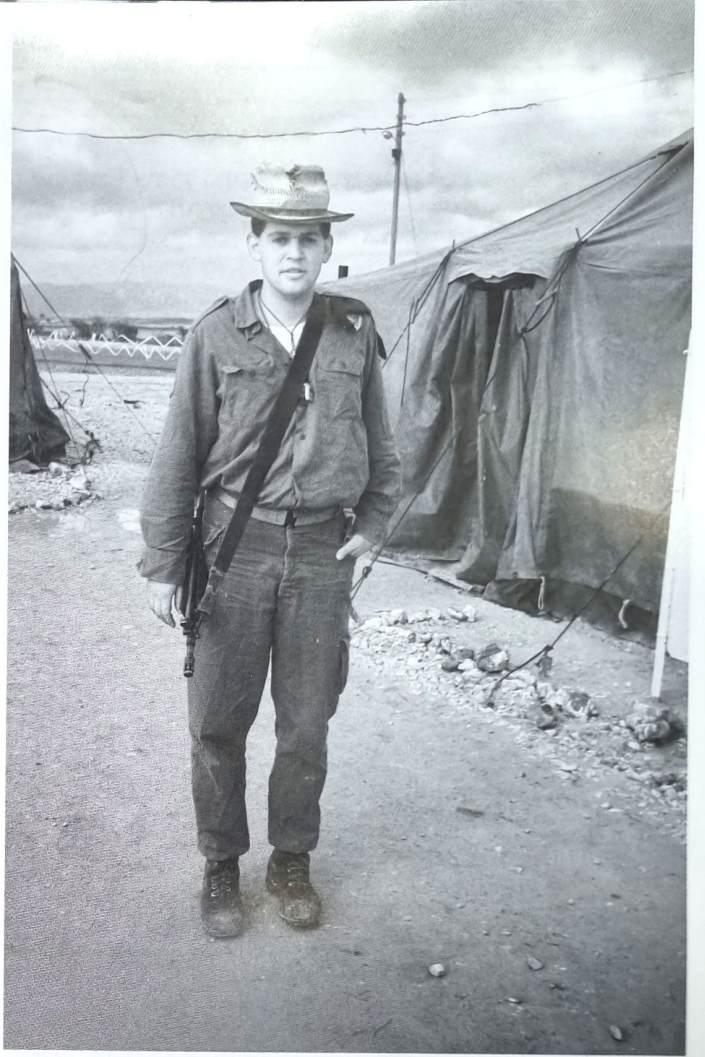
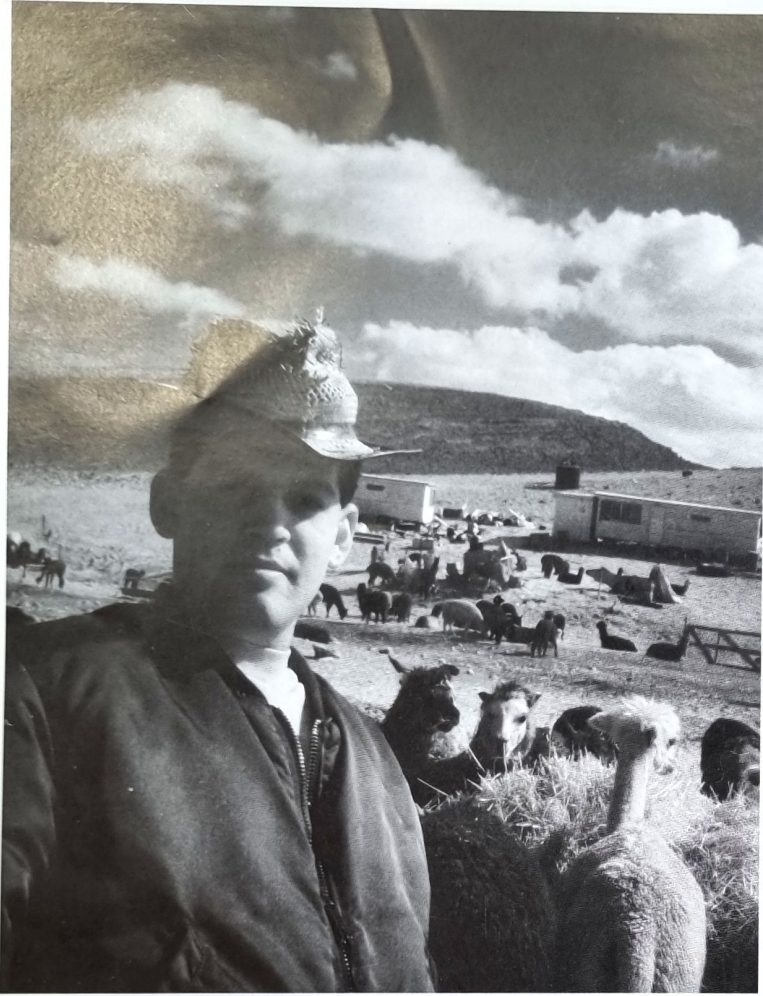
את הערב הנחמד המשכנו עד לפנות בוקר בטבילה בחוף
פלמחים. בשבת שלאחר מכן נסענו ל"ציד פחיות" בחורשות
פלמחים עם רובה אויר, נסענו ב"טרנזיט" ממפעל "נחלים"
— טל כמובן נהג והשאר ישבו מאחור על מזרון. אתה היית
עם בדרנה כחולה על הראש ומשקפי שמש.

כשחזרנו, לילך ואתה חציתם ראשונים שלולית מים מזוהמת,
וזרקתם עלינו אבנים כדי שלא נוכל לחצות אותה, אך בסופו
של דבר השבנו לכם כגמולכם.

פעם אחרת יצאנו לפיקניק, היה שוב נחמד אלמלא אתה
והילה שחקתם מטקות והכדור עף לשיחים — וכשיצאתם
משם ומצאתם את הכדור האובד, הייתם מכוסים במעין
קוצים מוזרים שנדבקו עליכם, וזה היה מבצע עבורכם רק
להסיר אותם, במיוחד לך, כשהקוצים נדבקו חזק לשערות
רגליך.

ובמסיבת השחרור שלי היית מסמר הערב, הצחקת אנשים
שלא הכרת. אותם אנשים לא שכחו את קובי מאותה
המסיבה. גם אני לא שכחתי ולא אשכח לעולם,
למרות שהכרתי אותך רק תשעה חודשים.

סהר

פתקים

קורין

קורין

אם נתחתן יהיה לך חופש פעולה מלא (בין המטבח למיטה)
את יודעת שאיתי תהיי הכי מאושרת בעולם.

האלמון.

לאלמוני

תיקון: אם נתחתן יהיה לי חופש פעולה מלא לחלוף על פני
המטבח והמיטה. אה! מה דעתך עכשיו, ההצעה עדיין
בתוקף?!

קורין

אחרי מחשבה רבה, הרבה הרהורים ולילות ארוכים ללא
שינה, החלטתי החלטה חשובה ללא שום חרטה

טוב!
האלמוני

והיא...

יהיה לך חופש פעולה מלא בין המטבח למיטה...

שיימן

אם לסכם את כל התקופה שעברה אז יש לציין שהרבה
בזכותך היא היתה פשוט יפייפיה.
כל יום במחיצתך עבר כחוויה חדשה, כי הרי בלי בדיחה או
הלצה קובי שיימן לא יכול להחזיק אפילו דקה. אבל אם
מגרדים במקצת את החלק המצחיק, נוכחים לדעת שיש כאן
הרבה יותר...

קובי, (עכשיו קצת יותר ברצינות), תמיד הושטת יד לעזרה,
אפילו אם לא נוח וצריך להתעכב לעוד שניה. לב זהב כך
טמון, ועובדה שאפילו טון הדיבור אצלך תמיד מתון. עם
החיילים אתה אחד מהחבריה בלי דיסטנס או מרחק דברים
מסוג אלה בשבילך הם רק משחק.

מאוד מקווה שתעבור עליך התקופה האחרונה לשרותך
בנעימים כי בסה"כ עוד מעט כבר עוברות להן גם השלוש
שנים!

תחזיק מעמד כמו גדול, וכמו שאמרת: הרי עברת את
"פרעה" ועכשיו תעבור גם את "המון" — העניין פשוט קטן
עליך שיימן!

לסיום, הגיעה הפקודה — נא לשמור על קשר רצוף בלי אף
בעיה. אז ביי.

נטע

פרידה מחבר

אחי

דף זה ספוג דמעות פרידה, שלנו, החברים שלא מאמינים. לא
תיכננו את היום הזה, תיכננו את הטיול הבא בואדי קלט.

לא נשכח את החברות בינינו, ואת האמינות שהיתה בה.
השעות הרבות שבילינו היו נהדרות ומלאות בצחוקים
ובעליצות שאין בהרבה חברויות.

את הטיול האחרון שלנו לדרג'ה לעולם לא נישכח. זה היה גן
עדן לשנינו, כי היינו בטבע, במרחבים, ללא שליטה, קרובים
לאמא אדמה.

אחי

את האימון ברמה, במבצעית בלבנון ובשטחים - עברת ללא
שריטה, ובאמונה שלימה. בדרך הלוחם שבך סחפת גם אותי,
אבל אז פקחתי עין עליך וחזרנו בשלום.

אחי

בלי לדעת את פרטי הארוע אני יודע שהלכת קדימה, ראשון
ללוחמים, למרכז העניינים. ובמרכז העניינים — הלכת בלי
שוב.

אחי

את ריקוד הברבורים לעולם לא אשכח.
אנו, החברים, עומדים פה, נפרדים ממך. עצובים ודואבים לצד
הורך, וכך יהיה תמיד.
יהיה זכרך ברוך בליבנו.

שלך
אמיר

כי אין ורדים

שהם תמיד ורודים

תמיד יש גוון של אדום

בצבע הורוד, לא?

ואם אתה באמת רוצה להיווכח,

תראה, קטפתי לך ורד.

(אפילו, כשהדבר מאוד כואב)

כיון שכשחושבים ואוהבים

הכאב הוא בעצם לא כאב,

וכשמוקירים ומכבדים

לאהוב תמיד תישאר פינה

בליבו של האוהב.

נ. ישי

על אמהות (אברהם חלפיי)

בגאות השחר בְּרָקִיעַ
אֲנִי נוֹלֵךְ אֶת בְּנִיךְ,
אִם-אֲדַמָּה.
וְעַטָּה זְהַרְרֵךְ עֲנִימִים –
זָכֵר לְצַעַר שִׁכְלֵךְ בָּנִים.

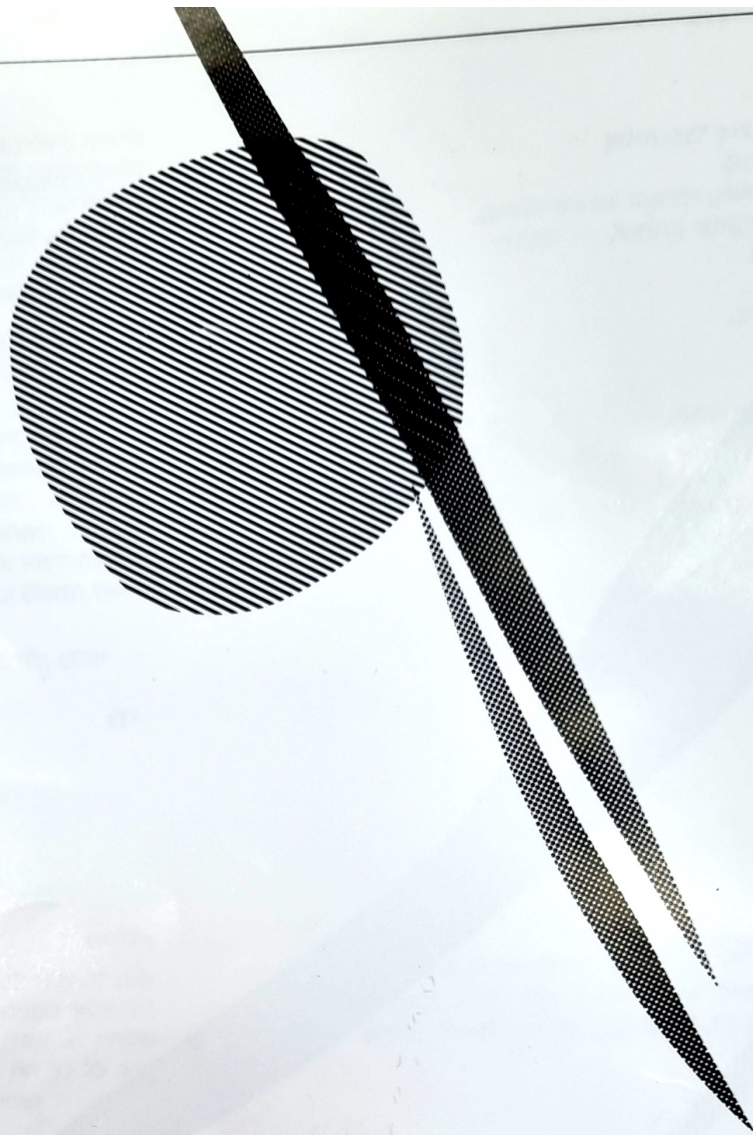
וְשָׁבַת הַשִּׁיר בְּלֵב הַחַי
כְּשִׁבּוֹת הַלֵּב בְּגֹף הַמָּוֶת,
עַד שֶׁנִּיתַי יַעֲלֶז אָדָם,
שֶׁקָרְדָמוֹ גֹּדֵעַ תְּכַלֵּת
וְנִשְׁמָתוֹ שִׁיבָה.

בגאות השחר בְּרָקִיעַ,
אֲמָהוֹת שִׁכּוֹלוֹת
כְּעֹרִים אֶל שִׁמְשׁ תְּדוּיָה –
וְהַשִּׁמְשׁ אֵינָהּ.

גַּם הֵן
לְסִפּוֹר וְלִבְכוֹת לֹא תִדְעֶנָּה
סִפּוֹר רַחֲמִים עַל בְּנֵיהֶן.
כְּאֲבָנִים אֵין אֵם
הַמָּוֶת הַשְּׁלִיכֶם בְּקֶרֶב.

אֶת דְּמַמַּת הָאֵם אוֹבְדֵת-לֵב
שׁוֹתָה הָאֲדָמָה בְּפִיּוֹתֶיהָ.

אֲדָמָה,
מָה אַתָּה יוֹדַעַת, אֵם הָאֲמָהוֹת,
עַל רַחֲמִים נֶשֶׁל אִם-אִשָּׁה אַחַת
שֶׁבָּנָה לִקְחֵךְ אֵלֶיךָ בְּאֲבִיב?

מציאות

כְּצִיפּוֹר דְרוֹר בְּרוּחַ נַגְדִית
הַעֲפָה עִם רוּחַ תְּזִזִית
נַחַת תַּחַת עֵץ צֶאֱלוֹן
בְּלִי יִכוֹלֵת קוּם מִסְבִּיב לִשְׁעוֹן

לִילוֹת לֹלֵא שִׁינָה בְּמִיטָה מִסְתוֹבֵב
מִכַּר אֶל כַּר מִצַּד אֶל צַד
וְתוֹוָה אֵיךְ וְלִמָּה
וּמְדוּעַ לֵנוּ

בֵּין רִגַע הִיָּה וְאֵינָנו
לֹא יַחְזוֹר כִּי נִפְל
נִפְל בְּלִי שׁוֹב, כִּי לֹא
חִלּוֹם זֶה, אֵלֵא מִצִּיאוֹת...

אבא

היית לי אח

הכרנו בדיוק לפני 8 שנים. זה קרה בערב יום העצמאות. נסענו, מספר חברים, לבלות בתל-אביב, וגם אתה באת. הסתובבנו לילה שלם, סובלים מפטישים והשפרצות של ספרי ממינים שונים, אך נהנינו מכל רגע.

ומאותו לילה החל סיפור של אהבת אחים. היינו יחד בכל רגע שרק אפשר: בטיולים, בבילויים, ואפילו סתם בישיבה מול הטלוויזיה, מדברים על דברים שונים ומשונים ותמיד צוחקים.

בקיץ, בקביעות של שעון, נסענו לים, שם היינו זוג מספר אחד בחוף, במשחק הטינג-טונג. שעות היינו משחקים יחד ולעולם לא מתייאשים.

ואז, בדיוק אחרי שמונה שנים נפלאות הגיע ההודעה המחרידה "קובי מת". איך, איך הדבר אפשרי, לא אוכל להבין ולהיות שלם עם הידיעה בתוך ליבי, הרי שום דבר מעתה לא יהיה אותו הדבר, בלעדיך.

קובי, אני אוהב אותך ולעולם לא אשכח אותך כחלק בלתי נפרד מחיי, כי תמיד תהיה איתי יחד.

גדי

כשליך קראתי באידיש "אבא"

הרגשתי שאני שלך.

כשקראת לי "אמא"

תמהתי תמיד - למה אינך קורא לי "חברה"?

לפני שהספקנו להגיע להבנה

האם אנחנו חברים או משפחה,

התפרקה החבילה

ואין יותר סימן שאלה,

תמיד אהבתי ואני אוהבת אותך.

אמא

הטעות

טעיתי כשפניתי בדרך לצד האחר
וראיתי דברים אחרים

טעיתי בדלת, בכניסה, ופגשתי אנשים חדשים.
טעיתי בלחיצת הכפתור במחשב – ולמדתי.

טעו בחיוג בטלפון

טעו במספר הבית

טעו, בני אדם טועים.

טעו בנתונים

טעו בהוראות

זה יכול היה להיגמר הפוך,

זה יכול היה להיגמר בנס.

אבל הפעם טעו – וזהו.

ולעולם לא נלמד מטעויות

ושום ועדה לא תפתור בעיה

טעו.

וקובי מת.

דור

מי היה מאמין שיום אחד נצטרך לשבת ולכתוב עליך, קובי.
ללכת ברחוב ולחשוב: "הנה קובי", ולא, זה לא אתה,
או לחלום לפעמים אף ברגעי התיחסות, פתאום להזכר
שאתה לא איתנו.

אף פעם לא חשבתי שבאמת מי שמת זה הטובים.

אבל כנראה, שצדיק ורע לו, רשע וטוב לו - אתה עובדה חיה
וקרובה אלי.

כדי שדבר זה ימחיש זאת.

אם פעם רציתי לזכות בחבר קרוב, היום אני יודעת שזכיתי,
אך הוא איננו עוד.

כן כן זה אתה, פשוט מוזר לחשוב שאתה לא בינינו, שיותר

לא נוכל להפגש, כי אם רק בדמיון, שיותר לא נצחק, נלך

מכות, נזכר בימים של התיכון שכתבנו פתקים, העתקנו

מכתבים, ולרוב אף לא הכנו שיעורים.

מה נשאר מה עוד נותר, אתה איישים ואני כאן.

יושבת, חושבת, נזכרת ובוכה עמוק בלב, שאינך עוד.

חנית

אלהים

עלם זה אשר לקחת

היה צעיר בשנים,

שפתיו – אודם נעורים.

אהב כל כך את בריאת

ששת הימים

אלהים

עיני שמים לו נתת

עיני ימים, אגמים ונחלים

הפכו צבעיו.

אהב לראת קסמי בריאה:

הרים, שדות, כל צמח חי

את ליל ירח, שמים, כוכבים,

ראה כפלא ששת הימים

ולפי לחש ברוך נעורים

איך בראת אישה מצלע

ולכולם שנים הטבת

אלהים

עלם זה כה מהרת

לכבות חיוך ונעורים,

ושנים אשר נתת

היה לגבר בין ימים

עצם עיניים - והחזיר

את בריאת החיים

יהודית

קובי יקר!

קשה לכתוב משהו על קובי בכמה מילים, אפילו קשה מאד.
לא יודע איפה להתחיל, איך לסיים, או אולי בעצם עכשיו הכל
מתחיל. אבל אלו הן רק מילים קובי. הכוונה נשארת ותשאר
בלב תמיד.

"אך מישהו הלך ולא ישוב

ועל צילו נצחק

ובה כאוב הקסם בלעדיו

עם חשכה"

(י. פייכמן)

נוח בשלום חבר יקר

נדב

באותו שבוע היה חם נורא.
שרב כזה לא ידענו שנים.
אך באותו ערב, לאחר שהכל נגמר,
כל הרעש והמהומה,
יד גשם.
טיפות דקות ורכות מלאות עוצמה,
קובי!
השמים בכו!
עולמנו בכה!
והיתה לו סיבה טובה: העולם אבד
נכס אנושי יקר מכל,
העולם איבד
אותך!
את חיוך המרגיע,
את מבטך הכנה,
את תקוותך לעתיד טוב יותר
ואת שאיפתך להצליח בחיים, ובגדול.
העולם בכה על קו מחשבה כה מוצק - שנגדע.
על השקעה למען מטרה אישית נישגבת - שלא קצרה פירות.
תכננת לעצמך עתיד טוב בו, תהיה וטרינר, בעל אוהב ואב
מסור.
יודעת, ידעת שהדבר דורש מאמץ רב והדרך לשם, חתחתים
היא. אך בנחישות ובמלוא המרץ יצאת למאבק הארוך.
התחלת לימודים אקדמיים קשים וברמה גבוהה, אבל כאן
נקטעת קובי!
כשנפלת - העולם עמד מלכת והשמים הצדיעו לך.

יוסף

כאב, מועקה, חלל
אלו חלק מהתחושות שאנו חשים כעת
הלכת לבלי שוב
והותרת אותנו כואבים ובוכים
נתנו לך ללכת, חשבנו: לא נורא, הרי תחזור במהרה.
אך כעת אנו רואים כי בלעדייך רע!
עוד כל כך הרבה רצינו לומר לך
אך לא הספקנו...
רצינו לומר שאנו אוהבים
רצינו לומר שאנו מתגעגעים
למילים שלך, למחשבות שלך, למעשים שלך
לך - קובי!

קיקי ואורלי

ובאחת הונף המגל ולהבו,
בדמי ימיו קטף זה עלם החמודות
מתולתל השיער.
והנה, אנו באים אל מול אימת השכול
עומדים נרעדים נוכח אם בשחורים,
מליטה פנים בוכיים ברגבי אדמה לחים
אוחזת בציפורניה זה התל הדומם,
ובוכה לבבנו ייצרבו דמעוטיה כדם,
ובהמונינו נקיפך נאמצך אל ליבנו
כמו ביקשנו האצל כוחנו עלייך,
ואת, באצילות נפשך הפכת היוצרות,
והנה עדייך נשואות עינינו,
משתאות נוכח כוחך הנעלה
כמו באה שכינה ונסכה בנפשך
זו הדרת העוז...

יהודה

FETON - שם חיבה מתקופת התיכון

מכתב פרידה לך, קובי המקסים.
תגיד, אתה רואה אותנו, איך כולם אוהבים אותך, מקדישים
את מלוא המרץ שלהם בזכרונות כך, אם זה בשיחה שבעל
פה, בטלפונים, במכתבים, במפגשים, בכתבות, בעיתונים
ובעמותות.
לא היית מאמין אה... אבל אתה שווה המון, ואף יותר מזה,
אבל מה זה חשוב, כשאתה כבר לא כאן.
מוזר לי לשבת לכתוב לך ואולי אתה בכלל אומר לי מה
לכתוב.
אתה יודע השבוע הלכתי ברחוב וכמעט קראתי קובי, אך
נזכרתי... למה...

חניתי

**מותי בא לי פתע
(יוסף שריג)**

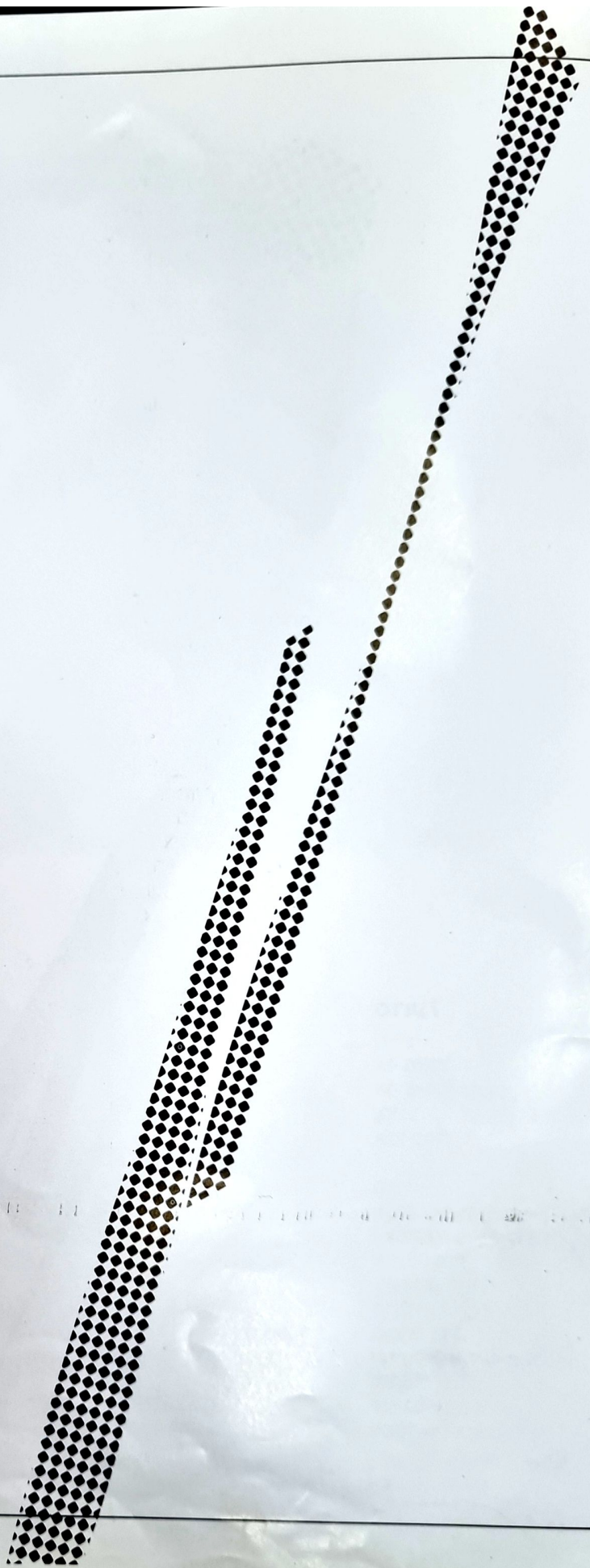
מותי בא לי פתע.
כאחד האדם ידעתי כי קרב,
ושבע חייתי,
בתם, בעז ובתפארת.
בכחל, בירק,
ובטעם המסתורין והדבש של היפה.

מותי בא לי פתע
ואיני זוכר אם ברעם האש
או בין קירות הפח הזועקים,
או שמא בלבן – לכן הדומם לבסוף.

עכשו
אני
איני זוכר.

לא צמאי מלחמה
אל הקרב הלכנו
אהבנו תמיד את הבית,
השקוש, שדה הנפתח בנשמה
ושבנו עתה אליכם
פשוטים כתמיד
ורוח אין בנו.

התוכלו, רעים,
לחזק את אמא
במקומנו?

עידן גבעתי

קטעים מתוך "ספרי מחזור" של
גבעתי

קובי שיימן

לשיימן יש כרס מגניבה
אבל גם מרץ בלי עין הרע
הוא תמיד אחראי על רשימת שמירה
מבלי לשכוח לנו להזכיר
עד כמה ביופיו הוא מזהיר

מפלס שלג, ממוטט הרים ומכה ערבים,
וזה רק ע"י יופי ואזניים מזהירות שתמיד
ידעת להזכיר.

את כל החברות של כולם - הכרת
בע"פ, בעת הצורך ידעת להיות חבר
טוב ועוזר.

ל-R.P.G. הוסמכת ע"י פגיעה אחת
אבל לסחוב לא סחבת
ולזבל ולחיות מעוכים הערכתך תמיד
נתת.

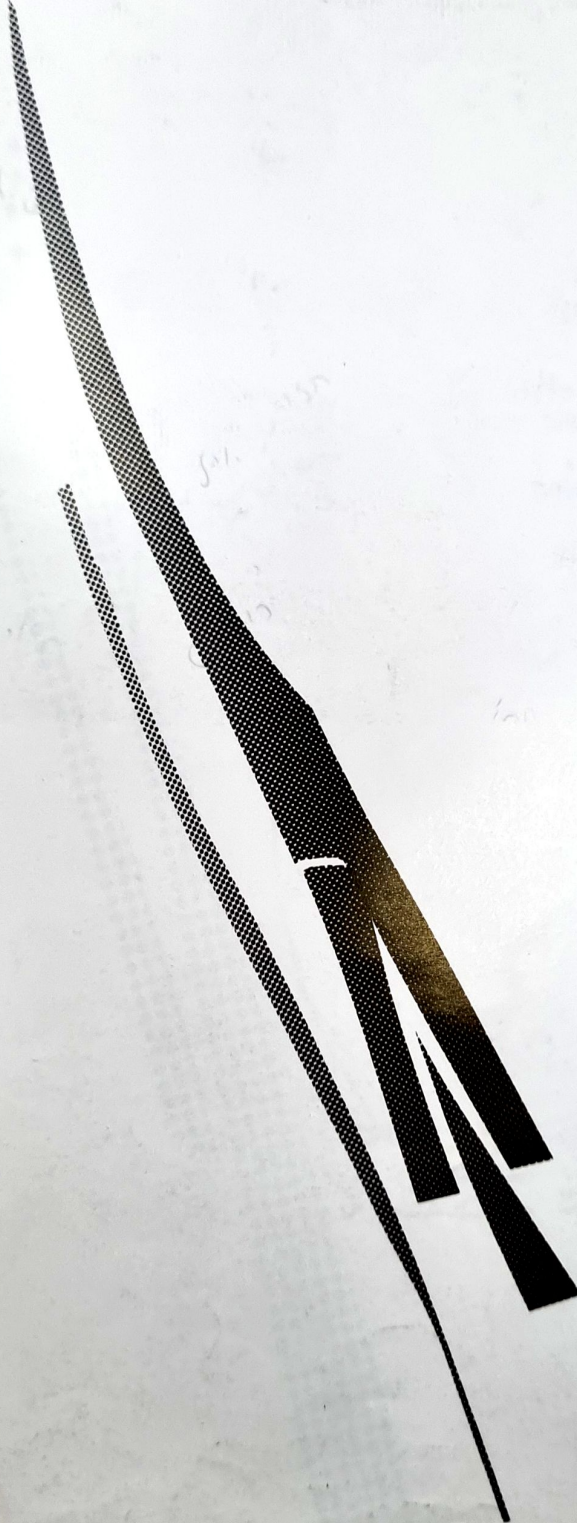
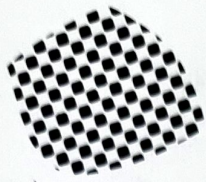
שיימן

הרס"פ האחרון בפלוגה ב' הידועה
לשימצה. רס"פ נח לא מעיק. עושה את
העבודה כמו שצריך. גם אתה היית
שולף לפעמים, אך אין ספק שמהטוב,
הרע והמכוער - היית אתה הטוב.
כל תורן מטבח תמיד קיווה שאתה
תהיה אחראי עליו, אין ספק שהתפקיד
פשוט תפור עליך.
לסיכום - הצלחה בצבא עד השחרור
וגם לאחריו.

פלוגה ב'

שיימן בחור חייכן
ולכל משימה הוא תמיד מוכן
לארגן, לאסוף, לרשום ולבשל
כי בכל הזדמנות אני באוניים אותו
מטלטל
שיימן יחכים ויגדל בינתיים
ויהיה פה מ"כ אם לא בעוד חודש,
אז אולי בעוד שנתיים

מתוך "מדרגון באהבה"

מדוע?

מדוע
אני מאכל
אני שאינני בוער,
ומדוע
אבד בחלל

מדוע
אָסבל ואמות
וחופה לא פִּקְשָה מְעָלִי
ומדוע אמות
ומְצָאֵתֵנִי הִדְנִי?
מדוע
נותרתי בדד
אף בקרב אחי כי אָשְׁכֵן
ומדוע
ירוד גם ירד
המסך עוד בטרם חזון?

אבא

המכללה באריאל

בתחילת שנת הלימודים של תשנ"א נכנסנו לגור במעונות של האוניברסיטה העברית, בחדר ממולנו היה שלט: "קובי עדי ואלפרד". קובי הזמין אותנו להכיר את אלפרד - העורב שתמיד היה תלוי וראשו למטה, את הארנבות באקווריום שמשום מה אף פעם לא זזו ובכל זאת טרחת והאכלת אותן בחסה שלקחת, כמובן - מאיתנו!

עוד יום יומיים עברו עד שקלטנו סופית את הראש של השכנים ממול: "בחורה בקומה" נשמעה צרחה מבוהלת מהחדר ממול, היינו יוצאים לראות מה קרה, וקובי עומד רועד מול אחת הבנות שנקלעה בטעות מולו ואמר לה: "את נראה מפחידה". הקטע הזה הפך לחלק משגרת החיים במעונות, ולא יכלנו שלא לצחוק כל פעם מחדש למראה ההבעות שהיו עולות על פני הבנות שחוו זאת לראשונה.

במשך הזמן קיבלנו תפקיד נוסף - "שירות השכמות". קובי ועדי אמנם היו מכוונים שעון מעורר כל ערב, אז מה? השעון היה מצלצל - והזוג יונים היה ממשיך לישון, והשעון בשלו עד שאנו היינו מתעוררים, מתעצבנים ומתחילים לבעוט בדלת, כדי לשמוע אותם עונים: "טוב, בסדר, התעוררנו!"

ככל שנזכרים בך - החיוך הולך ומתרחב: הפטיש של יום העצמאות שאורכו מעל חצי מטר, היד שמבצבצת מהארון, והמכשיר המוסיקלי התלוי מעל המיטה כדי שתזכרו בקלות. החיוך והצחוק היו דרך חיך, כך הכרנו, וזו אינה קלייזמה, כך באמת היית וכן גם ייחורת זכרוך בלבנו - עם חיוך רחב על הפנים.

חגיגת ואייל

זכור

הזמן פסק מלכת דם, דם ניתז בסערת השקט,
גורל אדם נחרץ.
הארץ זועקת, איה יונת השלום,
מדוע אלוהי, אי מתי יגיע היום?
דומני כעת הגיע הקץ, מסלול החיים תם, צהובים במוותם.
לא יפתחו לבבות אנוש, לא יתמירו ענפי הברוש,
האנושות מושלית בתחתית המתים,
לובן הפרח, מצופה בעלים.
זריחת האתמול שונה שבעתיים, מזריחת המחר,
כדור השמש טובע, בשקיעת ים הוא בחר.
בוקר אפלולי, רווי בתמיהות מאפיל את עצי הגן,
ציפורים מרננות מפזמות שיר ישן,
גוועים מיופי דם החמם, מקרינה לכל עבר חום של טינה,
מצב רוח מוכתם בדם, בו ביום נבראה עצבות האדם.
היום לא כתמול שלשום, עולמנו מצדיע, עומד בדום.
ענפי הזית נרמסו לאדמה, מקור היונה נושא מברק אימה.
חדל, חדל, יצר הרע, עד מתי?
ארץ שלנו ארץ עוינת, בצער ויגון אמי מתאבלת.
היא לא תשכח האימה הנוראה,
תחיה בקנה נשימתה האחרונה,
בגרגרי אבק יסתם הפרוזדור,
טעות גורלית לעולם תחזור,
האם - עוד אלפי דורות יחרטו בדם,
אותיות קברי ישראל, גורל האדם!

לזכרו של קובי

מתוך בטאון המכללה באריאל

המשפחה שיימן היקרה

אני רוצה להגיש לכם שאני משתתף בצער שלכם. קראתי על בן שלכם בעיתון. הממתי ממוות שלו. למרות שאתם לא מכירים אותי, בכל זאת היכרתי אותו היטב מהאוניברסיטה העברית בירושלים. אני עולה חדש עכשיו אולם הייתי סטודנט שם לפני שנתיים. גרתי בקומה של קובי והוא היה ישראלי ראשון לדבר איתי.
בהשוואה לקובי לא היה אף אחד מי יכל לעשות ה"חברה" לחיך ולצחוק. נאמר על קובי "הוא אורו פניו!" יתר על כן ישבתי הרבה שעות אצל קובי ודיברנו על כל מיני נושאים, במיוחד עלייה, קובי עודד אותי לעשות עלייה, ודברתי לעצמי ש"אם יש בני אדם כמו קובי בארץ, זה מקום לי!".
אני מצטער שלא היו לי הזדמנויות לפגוש אותכם. בבקשה להבין שיש המון אנשים שאהבו את קובי וממשיכים לשמור על זיכרון שלו בלביהם.
שלך בנאמנות.

חברט שולמן

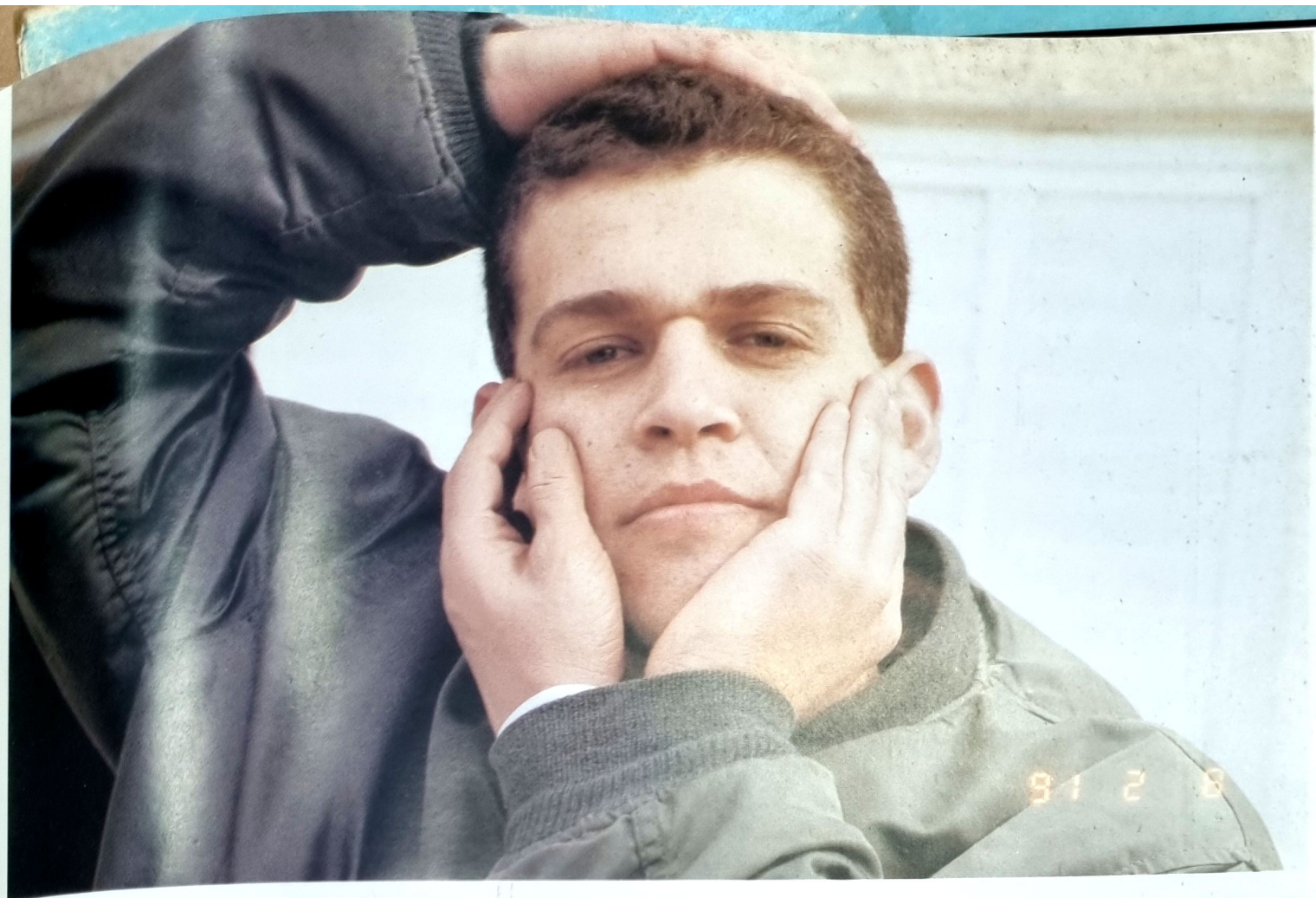

משפחת שיימן היקרה

רק היום נודע לי האסון הכבד שפקד אתכם.
הייתי שכן של קובי במעונות בירושלים, ונדמה לי שהוא מצא
אצלי תמיד אוזן קשבת. להרגשות האיטיות שלו.
גיליתי אז אדם רגיש וחם, בעל ערכי מוסר גבוהים וברמת אישיות
נדירה, אהבתי אותו בכל ליבי.
זה שנה שאני נמצא בלונדון לרגל לימודים, אך לא שכחתי אותו
— ולא אשכח!
אני מזועזע כולי מהטרגדיה הנוראה, ומשתתף באבלכם הכבד.

יהי זכרו ברוך
אילן חכמי
ידיד

אנו, בני האדם, מודעים אמפירית לכך שסופו של כל אדם
למות. ועם זאת אנו חיים כמאמינים שלא נמות, שכן, אחרת,
איזו משמעות היתה כלל לחיינו ופועלנו עלי אדמות? יתכן
ובשל כך אנו מייחסים חשיבות רבה לאורך החיים, אולם, אני
מאמין שהחיים אינם רק אוסף הזמן מהווצרותו ועד מותו של
אדם, אלא התוכן והמהות שהוא יוצק לתוכם.
יש שזכו לאריכות ימים ובמובן זה — לא חיו כלל, אלו הם
חוב בני האדם, הדוהרים בנהירה קולקטיבית מלידתם ועד
מותם. ואילו אתה — חיית חיים קצרים אך למדת ואהבת,
לחמת תוך אמונה בצדקת דרכך והתעמקת בדילמות הקשות
של חיינו, מבלי לקבל דבר כמובן מאליו ועם זאת נשארתי
רגיש ועדין לבעל חיים, לנוף יפה, למשפחה. ובמובן זה, חיית
חיים שלמים ומלאים.

לי היית כאח אמיתי. גרנו יחד שנה ובחצי שנה האחרונה
הצטרפה גם הילה. עם מותך נעלם גם משהו מאיתנו.
שישאיך אותך בן עשרים וארבע ושלושה חודשים. כל לילה
שאנו נרדמים, אנו מזכרים איך היינו מנגנים לך שוב ושוב עם
ה-Fisher Price שהיה תלוי מעל המיטה, כדי שלא תצליח
להרדם ואתה היית מחזיר לנו, כאשר במשך שעות היית
משמיע קולות של חולדה ובבוקר היינו זורקים אחד על השני
את השעון המעורר, אם היינו מצליחים להתעורר. גיא, שבא
לישון אצלנו בלילה לפני הבחינה הפסיכומטרית כדי לישון
טוב ולא לבזבז זמן בנסיעה לירושלים ובסוף ישן משך חצי
שעה. השידוכים שהילה ניסתה לשכנע אותך כל פעם
שתסכים להם. הכל נשאר איתך ואיתנו ואנחנו מתגעגעים
מאד לאח אהוב.

הילה דגון ועדי פוגל

לזכור, זאת לא חכמה גדולה
לחיות עם הזכרונות אינני יכולה.
ליבי מתפוצץ מגעגועים
כמהה לראותך,
להיות שוב אתך.
אינני מאמינה — שהפכת ל"עבר"
בוא תוכיח לי
שזאת לא סתם תקוה...
כן בני היקר, אני מחכה לך.

החיוך המקסים שלך
המביע אהבה
הצחוק האמיתי שלך
הביע תקוה
חלל ריק...
המציאות מרה!

אמא

קובי

קשה לכתוב על חבר שאיננו כשאתה מסרב לקבל זאת.
אני נזכר כל הזמן באיתו בוקר, בדרך למכללה, כששמעתי
את ההודעה ברדיו וסרבת להאמין, ועדיין קשה להאמין
שאתה איננו. ששוב לא אפגוש אותך בבוקר, בדרך למכללה,
עם סיגריה ראשונה וחיוך שמתפשט על הפנים.
... ששוב לא נשב בהפסקות, על הדשא, נצחק נעשה שטויות
ונרד על בנות.
... ששוב לא נשאל אותך "קובי, מה אוכל שפן?" ואתה, בלי
היסוס, תענה "גזר".
בדבר אחד אני בטוח קובי: שם אתה לא היית שפן.

אבי

כשהדמעות חונקות את הגרון
והמילים נעצרות אי שם בגרון
הזכרון שב ועולה
איך דבר כזה קורה.

אומרים שאתה לוקח רק את הטובים
הם יושבים לידך, צופים ומגנים
ממש ממש מלאכים קטנים
האם עלינו הם חושבים?

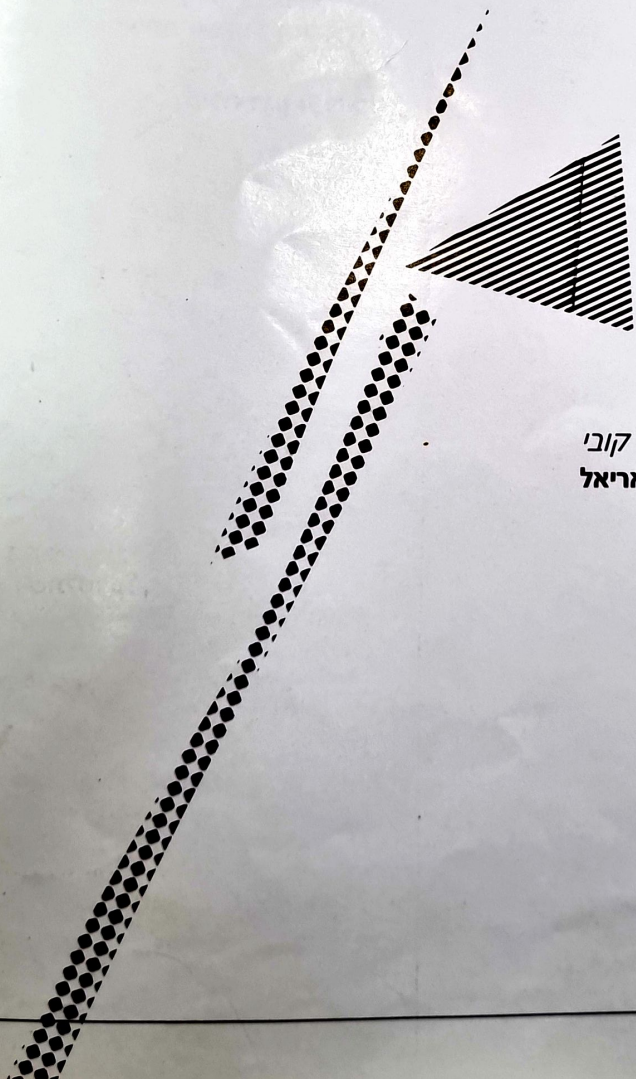
שוב עולה הזיכרון
והגוש מציף את הגרון
רוצה לפרוץ לכל העולם
רוצה לצאת, שיראו כולם.

את הכאב
את האימה
את - איך זה בלי לראות אותך
בלי אותך כל בוקר להרגיש
בלי לך בבוקר להגיש.

פתאום הוא נעלם
והחיים חוזרים לאט למסלולם
לא נשכח, אני מבטיחה,
אני תמיד אהיה איתך.

אתה למעלה אולי תגיד כמה מילים
שלא יקחו רק את הטובים
היה כאן צדק וחלוקה
שנוכל לחיות
עם קצת תקווה.

לזכרו של קובי
מתוך בטאון המכללה באריאל

קינה על מות אחינו (נתן יונתן)

רבות בכינו, רבות בכינו,
הלך אחינו, לא נשכ האח.
פוכב זרח. דמעה מחינו,
אולי אחינו פוכב נדח?

יחף מנעל, אלם בצעד,
ענו כדשא פרח לבו.
ארה בשחר, אכיון מדעת
אבים של נחל בנתיבו.

שלו הארח, קדשת הדרך,
נצת השעל, כפקע רף.
הוא בן אלמות, נצן של נצח,
פוכב משחק ברום דרך.

חברו לנער תנים של ערב,
חלדתי הרקס, אילת בר.
קלבים קדמאוו, עדה סוערת,
רועה ברכהו בנאות הכפר.

הלה של אשר. תוגה של יער
בשקט הסער, בגאות הסתו.
הדומיה לו
התהלה לו
קדשת הערב תשק שפתינו.

אבוי לילד שלא יראנו,
אבוי לנער,
אבוי איז?
לעד יפסע ולא יגיע
לסוף הארח בכבות היום.

נאות בכינו על מות אחינו
פוכב הלילה דעך,
דעך
אז קמנו חרש. דמעה מחינו.
לשוב, ללקת בנתיב האח.

סיפור המכנסיים

נלחמנו, בוקר וצהרים
בענין המכנסיים.
אתה אהבת מכנסיים מחוררים
ואני העדפתי מכנסיים ללא חורים.
לא עזרו תחנוני,
תמיד לבשת את מכנסי הטלוי,
גיבשתי החלטה — היות ואני האמא,
לזרוק את המכנסיים — ויהיה מה,
לזרוק זו לא בעיה
— אבל להכעיס את בני — אני לא יכולה.
לכן, לאחר מחשבה עמוקה,
השלכתי אותם לארגז הכביסה.
הגיע הבוקר, ואתה כהרגלך,
מחפש, כמובן את מכנסי "היציאה",
ואני, המרשעת, לך מספרת.
כי לפח השלכתי את מכנסי התפארת.
מבט עיניך והעצב — השתלטו עליך
ואז החלטתי "לעבוד" עליך.
קובי, תמורת נשיקה,
אתן לך כיוון לאיתור המציאה.
אתה מנשק, ואני מכוונת.
ושוב מנשק ואני מכוונת
עד שהיאוש השתלט עליך,
ניגשתי יחד איתך — לארגז הכביסה
ושלפתי את מכנסי "האהבה".
נשיקות כאלה — לעולם לא אשכח
גם כשהמכנסיים — כבר מזמן בפח.

אמא

רחוק מן העין - קרוב אל הלב

הידיעה על נפילתו של קובי הגיעה לחברים וידידים בחו"ל, והם כותבים:
עדי, שלום.

קיבלתי את "ידיעות אחרונות" היום, 13.8.92, ובכתבה על תאונות האימונים ("עד מתי?") קראתי על האסון. לא אתאר במכתב הזה את תחושת ההלם והשוק, אך אני מרגיש צורך, במקביל למכתב-התנחומים למשפחה, לשלוח גם לך כמה מילים.

קובי ז"ל היה חבר נאמך שלך גם ברגעיו הקשים, ותמיד הוא סיפר לי עד כמה גדולה מידת ההערכה שלו אליך.

ברגעים מסויימים, שבהם קל יותר "לשפוך" בפני אדם זר יחסית בעיות מציקות, היה נכנס אלי לחדר, אומר את שכאב לו, אך היה מיד מוסיף שאתה חברו הקרוב והטוב ביותר וכזה תשאר לעד.

רציתי לכתוב לו מכאן, לונדון, בה אני שוהה זה שנה לרגל לימודי התואר השני.

אך כל התירוצים וההסברים יתגמדו לעומת המחשבה שקובי איננו.

אני מבכה את מותו ו אזכור אותו תמיד, אציל נפש, חם-לב, וידיד נאמן.

שלך בידדות

אילן חרמי,

(השכן ממעונות חניק)

שוש

עבור מספר ימים מאז שולה התקשרה להודיע לי על האסון שלנו - אני לא כותב "שלנו" במקרה. אמנם לא הכרתי אישית את בנך, אבל מסתבר שהכאב הוא קולקטיבי ואני לא רואה בהודעה על חייל שנפל מקרה אישי של המשפחה בלבד. זאת אולי גם הסיבה שמאז הידיעה אני לא מפסיק לחשוב עלייך, שוש, ועל בני המשפחה שנשארו להתמודד. מאד מפתיע לחשוב לאיזה עומק של מחשבות הגעתי ואני עדיין עסוק בלחשוב על הרבה דברים, כמו למשל, רגשי אשמה של מי שלא נוטל חלק במאמץ הבטחוני כבר כמה שנים ומשאיר את העבודה לאחרים, את העובדה הזאת אני לא יכול לשנות כרגע ואני מרגיש אחראי ומקריב בשביל הבנות שלי, מאיה ודנה.

שוש, אני מנסה לחשוב מה עובר עלייך אבל אני בטוח שלא אצליח להגיע אפילו לחלק קטן מזה. חשבתי כך, אם אני כל כך עסוק, טרוד במחשבות עלייך ועל בני המשפחה, בעלך, הבת והבן שצריכים לחיות יום יום עם הכאב, הדבר היחידי שאני יכול לעשות זה להעביר לידיעתך שאני לא מפסיק לחשוב עליכם ועל הכאב שלכם. האנס הזדעזע גם כן מהחדשה והתקשר פעמיים לשאול אם אני יודע איך את מרגישה. אחותה של ריט גם כן התקשרה והתעניינה בך. סיפרתי מה שאני יודע וחשתי שטוב אם תדעי שגם פה, בגרונינגן הרחוקה, יש מספר אנשים שמתחלקים אתך בכאב ומתעניינים.

רציתי לסיים באופן בנאלי כמו, למשל, תנחומי הכנים אבל אפילו את הכאב שלי אני לא מצליח לדכא ככה סתם אז שתדעו, אני אתכם בכאבכם.

אבי אביטל

גרונינגן

שמור על עצמך
מסור את אהבתי לכולם:
ענת
אתי
ישראל
שושנה ואבי (אמא ואבא של קובי)
וכל השאר

רון

13.8.92

Dear Shosh,

It is almost one week after the terrible thing that has happened and I can hardly believe that fate has struck your life so hard.

While here, far away from you, in my life one day just turns into another, I realize that your life will never be the same anymore.

I hope that you will find the strenght to bear this loss. I don't know what to say to comfort you; words are just words, but stil I hope that they may help you to soften your pain. Also on behalf of my sister and her friend, I want you to know that we think on you and take part in this painful period of your life.

Be well, and also the members of your family that are left in sorrow.

Love,
Riet

12.5.92

יושב בשעה מאוחרת זאת ולא לאחר בילוי או לאחר שתייה ממושכת. פשוט יושב וחולם באויר למשמע מוזיקת הבית. לא נשבו, אבל חושב. על מה? את האמת - לא יודע בדיוק.

הגעתי לאוסטרליה ב-9.5 בערב. אתמול דיברתי עם המפעל שעבדתי בו (עם ארנה) והדבר הראשון שהיא אמרה לי זה אם שמעתי את הבשורות הרעות והקשות. וסיפרה לי על מות חבר, שעבד איתי בזמן היותי במפעל. נהרג בטעות, בכך שירה בו איזה שייך או לא מעניין אותי מה. אבל הוא נהרג בגלל שטות, וזה הכי הכי מעצבן.

כל הצבא, כל השלוש-שנים — רק הקפדנו ופחדנו מכל אידיוט שיעשה איזה טעות בלי כוונה חלילה ואז מישהו ימות. למה? למה?

אני עדיין בהלם ולא יודע איך לקבל את זה... אני לא רוצה. חבר שאולי הכרתי שלשה חודשים.

אבל כל כך מהר ידענו כל אחד על השני כמעט הכל וחילקנו את החוויות בהכל.

עוד אח הפסיק לחייך. למה?

כל כך היה דומה לי בהכל. מהשטויות שאהבנו לעשות. וכמובן משמחת החיים שבה לא חסכנו לרגע. אני אוהב אותו ולא אשכח אותו. כל כך כואב לחשוב על זה.

מחר אני אמור לקבל מבחור ישראלי שחי פה את העיתון שמבשר על מותו (כואב לכתוב) של קובי.

אני עדיין מסרב להאמין עד שלא אראה במו עיני את התמונה והתיאור. וכל תיקויותי היא שכולם טועים וזה לא קובי שלנו.

אחי טל.

אני מקווה שאתה חזק, או יותר נכון מנסה לשמור על מאזן חיובי ולא להשבר.

ואותו כנ"ל ענת.

מה שהכי חשוב, ובכל הרצינות — גם ענת וכמובן אתה — זה שתשמרו על עצמכם מכל וכל. אם בדרכים ואם במקום החרא הזה שנקרא צבא הגנה לישראל.

ויש לי בקשה קטנה:

אני מאמין שאתה הולך לבקר את קובי. במקום שהכי הכי לא ציפית בחיים (מי כן?).

אז דבר קטן, תיקח בבקשה ורד אדום וריחני ומלא שמחת חיים ושים על המצבה ותמסור לו את אהבתי אליו. ושאני מצטער שכעסתי על זה שהוא לא כותב. וביום שבת 9.5 כשחזרתי מניו זילנד, ציפה לי מכתב ממך ומקובי שבסוף המכתב, שנכתב ב-26.3, שדיר באלק ואני לא כותב חזרה תוך חודש.

אז הנה אמנם אני כותב.

אבל.

טל, תמסור לאתי וישראל שישמרו על עצמם ושאף אחד לא יעשה איזו שטות.

אחי, אני נורא מבולבל ועדיין לא קולט מה קרה. ניסיתי להבהיר לך את מצבי ואני מחכה בדירתי באוסטרליה למכתב ממך. שבו תתאר לי הכל כולל הכל.

רק אל תשכח את הורד האדום.

קובי מלא שמחת חיים
שלנו חייכן
ויפה

**על חבר
(אברהם חלפי)**

איך את חייך אוכל לשכח,
ואיך לא אֶזְכֵּר מוֹתְךָ?
לא עץ היית
שעלה מן הארץ לצמח
בצל חלון ביתך.

אל בית-החולים הביאוך פצוע
(כמו השליכוך אל בור-גניחות).
לואך מקטל שריקת הרוח
וטרור הפלדה
שזנקה עקבותיך למחות.

ואתה — אך אדם. אך אדם. ונבהלת
מפלד נורא ומוצק.
ואתה — בן לאם
שבפיה כפרח נמשלת,
וחם הרהוריך במר גורלך נאבקו.

— — ופה יום-יום נולדים השמים.
כמים חיים יזרמו לתוכי.
על נשחי עודי, חי,
על כי רב עוד אורי בעינים,
סלח לי, אחי.

**לכל איש יש שם
(זלדה)**

לְכֹל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
שִׁנְתָּן לֹא אֱלֹהִים
וְנִתְּנוּ לֹא אָבִיו וְאִמּוֹ
לְכֹל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
שִׁנְתָּנוּ לֹא קֹמְתוֹ וְאֶפְסוֹ חַיִּיכֹו
וְנִתְּן לֹא הָאָרֶץ
לְכֹל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
שִׁנְתָּנוּ לֹא הַהָרִים
וְנִתְּנוּ לֹא כְּתָלָיו
לְכֹל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
שִׁנְתָּנוּ לֹא הַמַּזְלוֹת
וְנִתְּנוּ לֹא שְׂכָנָיו
לְכֹל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
שִׁנְתָּנוּ לֹא חֻטְאָיו
וְנִתְּנָה לֹא כְּמִיּהָתוֹ
לְכֹל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
שִׁנְתָּנוּ לֹא שׂוֹנְאָיו
וְנִתְּנוּ לֹא חֲגָיו
וְנִתְּנָה לֹא מְלֹאכְתּוֹ
לְכֹל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
שִׁנְתָּנוּ לֹא תְּקוּפוֹת הַשָּׁנָה
וְנִתְּן לֹא עֲרוּנוֹ
לְכֹל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם
שִׁנְתָּן לֹא הַיָּם
וְנִתְּן לֹא מוֹתוֹ.

**תחילה בוכים
(אברהם חלפיו)**

תְּחִלָּה בּוֹכִים.
אַחֲרֵיכֶם הַבְּכִי מִתְאַבֵּן.
אַחֲרֵיכֶם זוֹכְרִים דְּבַר אֶחָד וְיַחֲדָי:
אֶת נְפִילַת הַבֵּן.

וְאִין אֹמְרִים דְּבַר.
אוּ מְדַבְּרִים עַל גְּשָׁם וְעַל מַה־נִּשְׁמַע.
וְעַל מַשְׁהוּ עוֹד. וְעוֹד עַל מַשְׁהוּ.
וְהֵאָזֵן בֵּין כֹּה לֹא תִשְׁמַע.

וְשׁוֹתְקִים.
וְקוֹמִים מִן הַכֶּסֶף. וְיוֹשְׁבִים. וְקוֹמִים. וְשׁוֹבִים.
וְיוֹדְעִים דְּבַר אֶחָד וְיַחֲדָי:
לֹא יִשׁוּב.

קובי

יומיים לפני האסון ישבנו בג'יפ. יצאנו לחפש נתיב תנועה בתוך אחד ממטעי הזיתים, צפונית לטובאס. הודיעו דבר מה במכשיר הקשר. עצרנו, דוממנו את המנוע והמתנו לבאות.

רגעים כאלה נדירים בתוך המציאות הלא שקטה של חודש ימי מילואים בגזרת ג'נין. קובי רכן על ההגה, הביט לאחור, היטיב את תנוחת הנשק על ברכיו והחל מדבר. הוא סיפר על האהבה הבלתי רגילה שהוא רוחש לחיות, הוא דיבר על כך שבשנה הבאה, מן הסתם, לא ישתתף במילואים כי יסע לחו"ל ויתמסר ללימודי הוטרינריה. מכשיר הקשר המשיך לשדר ידיעות קטועות על אירוע בגזרה רחוקה. הג'יפ הונע והמשכנו בסיור. לא עברו יומיים מאז קיבל על עצמו את תפקיד נהג המ"פ, וביום הראשון עוד זכור לי שהפצתי בו לנהוג לאט, שהרי דבר אינו בורח ומהירות הנהיגה לא תחיש את מחוגי השעון והנה, השלווה האופיינית לאוחזים בהגה במילואים אחזה גם בקובי, והנהיגה האיטית, הבטוחה, הפכה לסימן ההיכר של ג'יפ המ"פ.

בחדר הסגל, במוצב הפלוגתי, ישן קובי על חלקה העליון של אחת ממטות הקומותיים. המחויבות לתפקידו החדש כנהג מ"פ הותירה אותו שרוע, בשעות המעטות שניתנו לו, לבוש מדים ונעלים, מנומנם ודרך לכל קריאה.

הניסיון לשחזר את הימים המעטים שחלפו מתחילת המילואים עד מותו של קובי מעלה בעיקר את פניו. חיוכו הקורן, שליווה אותו בכל אשר פנה, עיניו הערניות, מלאות החיים, ומעל הכל – הנועם שהשרה על כל הסובב אותו. הוא אמר: "תראה, מנילא אני משתחרר שבוע מוקדם יותר, עם כל שאר הסטודנטים. אז במעט הזמן שנותר אני מוכן להשקיע הכל, לא לישון, לרוץ לכל פינה, אין לי בעיות".

הכאב והזכרון שנתרח בתיק הפלוגה ישמשו, כך אני מקווה, לקח קשה והכרחי לדורות החיילים והמפקדים שעוד עתידים להצטרף לשורותיה.

חיוכו של קובי ילווה אותנו בכל אשר נפנה.

גלעד

טרף טרף
(ע. הלל)

פֶּתַח בֵּיתְךָ אָדָם יַעֲרֵי נֶצֶב
אָבִי,
פֶּתַח לוֹ, פֶּתַח!

פֶּתַח בֵּיתְךָ אָדָם יַעֲרֵי נֶצֶב
אִמִּי,
פֶּתַחֵי לוֹ אִמִּי!

מָה תְּבַשֵּׁר אָדָם יַעֲרֵי
לַעֲת כְּזֹאת?

מָה בְּפִיךָ וּמָה בְּיָדְךָ, אָדָם יַעֲרֵי
לְשַׁעֲת חֲצוֹת?

דַּבֵּר לֹא טוֹב לְהַגִּיד בְּפִי
וְדַבֵּר אִין חֲפֶזֶךָ הוּא בְּיָדֶיךָ.

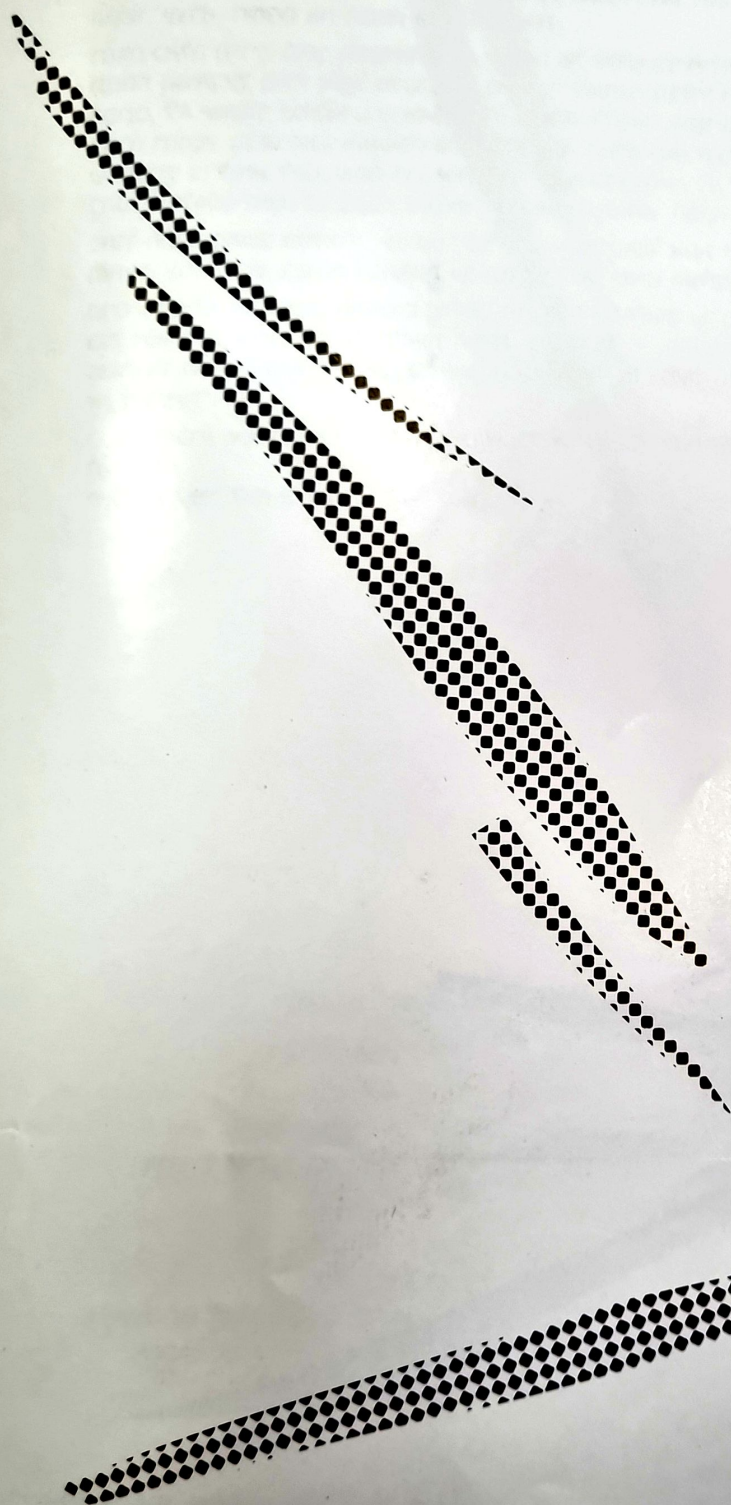
מָה הַדְּבָר אֲשֶׁר לַעֲת חֲצוֹת תִּבְיֵא?

כְּתִנֶּת הִיא זֹו אֲשֶׁר בְּיָדֶיךָ
כְּתִנֶּת בְּנִכְמֵךְ תִּאֲדִים יָדֶיךָ.

וּבְנֵי, בְנֵי יַחֲדֵיךָ, אֵיזָה בְנֵיךָ?
טֶרֶף טֶרֶף בְּנִכְמֵךְ.
חַיָּה רַעָה אֲכַלְתָּהּ.

פֶּתַח הַבַּיִת אָדָם יַעֲרֵי פְּנֵה הַלֶּךְ.

אָבִי!
אִמִּי!

נערי (נתן יונתן)

אהוב שלי
לאן הלך, לאן
כענן מאיר של בקר.
שם בין החולות לים
קם בלב הדימיה של נערי,
חלום עצוב של יפי
וחיך שלא יחלף לי לעולם.

אהוב שלי
האור והצללים
בצללים כוכב הערב.
החיך שלו, המר
הכאב שלא נגמר לי, נערי,
חלום עצוב של יפי
וחיך שלא יחלף לי לעולם.

אהוב שלי
לבכי אין מלים —
צאלים בודד ברוח.
שאוכל, כמו עפר,
לעטף באהבה את נערי
חלום עצוב של יפי
וחיך שלא יחלף לי לעולם.

אלוהים מרחם על ילדי הגן (יהודה עמיחי)

אלהים מרחם על ילדי הגן,
פחות מזה על ילדי בית הספר.
ועל הגדולים לא ירחם עוד.
ישאירם לבדם,
ולפעמים יצטרכו לזחל על ארבע
בחול הלוחט,
כדי להגיע לתחנת האסוף
והם שותתי דם.

אולי על האוהבים באמת
יתן רחמים ויחוס ויצל
כאילו על הישן בספסל
שבשדרה הצבאית.

אולי להם גם אגחנו נוציא
את מטבעות החסד האחרונות
שהורישה לנו אבא,
כדי שאשרם יגן עלינו
עקשו ובימים האחרים.

בצער רב וביגון סודר אנו מודיעים על
נפילת בנו ואחינו היקר

יעקב שיימן

ה"ד

החליה חמא היום יום שני א' באייר תשנ"ב (4 למאי 1921)
בשעה 3:00 אחה"צ מבית חור' המנוח דח' המעין 5
לחלקה הצבאית בבית הערמין הישן

ראשון צ"צ

שטובים יצמד לישת החיים

המטפחה המתאבלת

כחה יא' 15 מרכינה ראש
ומשתתפת בצער חברים לנחה
ישראל שיימן ומשפחתו
על מות אחיו

יעקב שיימן

ה"ד

כיתה יא' 15
והמחנכת אביבה ארנוב

למשפחת שיימן

המומים וכוואבים
יחד אתכם באבלכם הכבד בנפול

קובי

ז"ל

ומביעים תנחומים למשפחה

החברים: גוית, גרין, ורמן, לוי, עידן, פרסטנפלד פישמן,
קובוביץ י., קליין, קרספין, קובוביץ ש., רוטנברג

למשפחת שיימן

אתכם באבלכם הכבד בהלקח
מכם בטרם עת בנכם היקר

קובי ז"ל

ומביעים תנחומים למשפחה

דיירי בית
המעין 5, ראשון-לציון

לקובי!!!

קובי אני אהבת אותך מאוד מאוד.
 כשנ"ת קטנה החלטת אותי והפנת
 ממך, עז שפנת קצת אהבתי
 שניסית לנחוק ולשחק איתי. אז
 בתחלתי לאהב אותך וכל פעם
 שהייתי באה אליך פי"ת מכאן ל
 את תפצק שלך שבואיפה הכי יפה.
 קובי, חבל שאנך איננו איתנו, אע
 מתאמצת מאוד מאוד אליך ונהניו
 שאליך יחזיר אותך עמיין

קובי

אבת - צופנת
 הילכה

לקובי!!!

הי קו חגל שאנך איננו,
 אתה וייתו אהבנו עה,
 ונ"ת ונ"ת עי ונ"ת ונ"ת,
 חשנה עי, אני מתאמצת אליך
 לא אשנה אותך קובי אהבו
 שאכך עי ונ"ת אכנו אותך,
 שמאי עיין.

קרן קימת לישראל
חורשה לזכר
סמ"ר
יעקב (קובי) שיימן
ז"ל
נפל בקרב בנפת בנין
א' באייר תשנ"ב
4.5.1992

1000 עצים חיים - וכולם "קובי"

ילד שלי, אנחנו כאן — הוריק, אחיק, אחותך, בני משפחה והרבה חברים. קשה לי לפנות אליך ישירות, וקשה עוד יותר — בגוף שלישי. כי ברגע זה, בחיק הטבע, אתה חלק מהנוף — אתה העץ החי!

חלפו 4½ חודשים - נצח. נצחים, התקווה והאשליה שתגיע ותהיה שוב אתנו נעלמת — ומתחזקת התחושה שהמציאות אכן נכונה, אתה עזבת אותנו וכנראה שלעולם כבר לא תשוב אלינו, מציאות קשה שאינני מוכנה להשלים אתה ולכן תמיד תהיה לך "פינת קובי" בליבי, ובלב כל אוהבך.

חלקת יער זו היא כעת שלך, כאן תהיה מוקף באוהבים אותך, הולכי ארבע, בעלי כנף, זוחלים למיניהם — הבנה שררה ביניכם בהיותך בחיים. הם לא ישכחו לך זאת ויהיו אתך בבדידותך.

אני מודה לכל הנאספים כאן בשמך ובשמנו, על שטרחו וארגנו את הטכס. על שהגיעו עלי-מנת להיות באוירת "קובי", האוירה שחסרה לי כעת כל כך. קובי, כל טיול שלך ביער או מעליו "הושט לי יד, ביחד, אולי יותר לא נמעד.

יהי זכרך ברוך

מהאוהבת אותך מכל,

אמא

(בטקס הקדשת "חורשת קובי")

יעקב (קובי) שימן

בן שושנה ואבא

סמ"ר 4605673

גולד ברמלה

נפל בקרב בנפת ג'נין

א' באייר תשנ"ב 4.5.1992

בן 24 בנפלו תנצב"ה

